

FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

Un teatru al oamenilor muncii

Scenă din
spectacolul
inaugural

16 noiembrie 1979 — iată data nașterii celei mai tinere instituții teatrale a Capitalei. Teatrul Muncitoresc „23 August”. Este, totodată, și data la care vede lumina reflectoarelor primul teatru popular din București, eveniment care depășește simpla inaugurare a unei noi săli de spectacol. Căci, dacă asemenea teatre există, de mai mult sau mai puțin timp, în câteva orașe din țară, numeroșii artiști amatori bucureșteni simțeau de mult nevoia unei astfel de instituții. Și, rezultat al unei indicații a secretarului general al partidului, prin strădanjile reunite a trei întreprinderi — „23 August”, I.M.U.A.B. și I.P.I.U. — și cu sprijinul artistic al Teatrului Mic, sala clubului de pe platforma „23 August” a devenit sediul proaspătului teatru, care își propune, programatic, să contribuie la formarea și mobilizarea conștiințelor, prin stimularea participării unui număr tot mai mare de oameni ai muncii la creația artistică de masă.

Spectacolul de inaugurare a confirmat aceste intenții. Prima piesă a primei stagiuni a fost Anotimpul speranței de Viorel Căcoveanu, lucrare de actualitate, plasată în mediu muncitoresc, inspirată dintr-un fapt real. Alegerea s-a dovedit judicioasă, căci factura reportericească a textului, problematica și eroii pe care acesta le propune publicului poartă pecetea autenticității, fiind apropiate de preocupările cotidiene ale spectatorilor și actorilor. Aceștia din urmă, sub îndrumarea lui D. D. Neleanu, regizor profesionist cu îndelungată experiență și în activitatea cu amatorii, au reușit să dea viață unui spectacol încheiat, de remarcabilă finută artistică, mai ales dacă ținem seama de timpul relativ scurt de pregătire. Iată numele componenților distribuției: Dan Gheorghiu și Dorin Lazariade (proiectanți), Dumitru Manu (muncitor), Constanța Marinescu (arhitect), Dumitru Miron (maistru), Vasile Moiceanu (muncitor), Coloman Müller și Ion Nedelescu (ingineri), Lidia Olteanu (tehnician), Ionel Panțuru (muncitor), Dumitru Soare (merceolog), Costel Stoica și Aurel Tiță (muncitori). Aceia dintre ei pe care i-am văzut în spectacol au evoluat cu precizie și dezinvoltură, reușind să ocolească, în general, capcanele clișeului interpretativ. Desigur, cu timpul, spectacolul se va „roda”, câștigând un plus de siguranță a jocului de ansamblu și de șlefuire a partiturilor individuale.

Afișul teatrului mai anunță, pentru actuala stagiune, o premieră cu Piatră la rinichi de Paul Everac, spectacole distractive, spectacole de muzică și poezie. O sugestie pentru alcătuirea repertoriului: ar fi bine ca Teatrul Muncitoresc „23 August” să-și îndrepte atenția și către texte inspirate din problemele de fiicăre zi ale întreprinderilor, eventual încurajând talentele dramaturgice din rindul tovarășilor de muncă, organizând spectacole-dezbatere axate pe cazuri reale, din experiența proprie. Astfel va putea fi atins, într-un mod mai direct, țelul propus, cel al ridicării nivelului de conștiință socială, politică și estetică a oamenilor muncii și, astfel, teatrul va deveni, în „corul” scenelor Capitalei, o voce distinctă.

Alice Georgescu